

Μετάνοια την Τσικνοπέμπτη

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

«Πως αγριεύουν έτσι οι άνθρωποι; Πώς μεμιάς αφήνονται έρμαια στις ροπές και στις τάσεις τής φθαρτής ανθρωπίνης τους φύσης; Πώς κατάντησε απόψε αυτή η ήσυχη επαρχιακή πόλη; Θαρρείς και δεν την κατοικούν άνθρωποι αλλά ανθρωπόμορφα τέρατα πού άλλος με κεφάλι γαιδάρου, άλλος λιονταριού, άλλος πιθήκου τρέχουν να προλάβουν να γλεντήσουν, να μεθύσουν, να άμαρτήσουν όσο γί-νεται περισσότερο. Γιατί απόψε είναι Τσικνοπέμπτη και γέμισε ή πόλη μασκαράδες. Απόψε κάθε λογικός άνθρωπος δεν ξεμυτίζει από το σπίτι του». Αυτά σκεφτότανε ο παπα-Θανάσης, καθώς έμπαινε από σπίτι του γυρνώντας από το ναό.

– Α, παπαδιά μου, τό κακό παράγινε! Ο Θεός νά μας συγχωρέσει, είπε στή γυναίκα του, μόλις μπήκε μέσα. Εκείνη τόν κοίταξε μέ κατανόηση.

– Ο Θεός νά μας φυλάει, είπε καί άρχισε νά ετοιμάζει τό βραδινό φαγητό.

Στό σπίτι του παπα-Θανάση, περασμένα πιά τά μεσάνυχτα, επικρατεί ησυχία. Τά παιδιά καί ή παπαδιά είχαν ήδη κοιμηθεί κι ό παπα-Θανάσης ετοιμαζότανε καί κείνος νά πάει γιά ύπνο, όταν ακούστηκε τό κουδούνι τής πόρτας. Τινάχτηκε μέσα στόν ύπνο της η παπαδιά καί βρέθηκε δίπλα στόν παπα-Θανάση.

– Μην ανοίγεις τέτοια νύχτα, πάτερ μου! τόν παρακάλεσε φοβισμένη.

– Γιατί φοβάσαι; τήν καθησύχασε εκείνος. Είναι η πρώτη φορά πού μάς κτυπούν τέτοια ώρα τήν πόρτα; Αφού τό ξέρεις τό σπίτι του Ιερέα διανυκτερεύει κάθε

βράδυ.

- Ναι, μά απόψε...

Της χαμογέλασε ό παπα-Θανάσης καί άνοιξε τήν πόρτα.

- Πάτερ μου, μέ συγχωρείτε πού ήρθα τέ-τοια ώρα, όμως ή μάνα μου πεθαίνει καί ζητά νά έξομολογηθεί καί νά κοινωνήσει.

Ό άνθρωπος πού στεκόταν μπροστά του, παρό-λο πού ήταν άντρας, έτρεμε ολόκληρος κι άφηνε τά δάκρυά του δίχως ντροπή νά τρέχουν.

- Πήγαινε εσύ κοντά της, παιδί μου, καί γώ πάω ώς τήν εκκλησία νά πάρω τή θεία Κοινωνία καί έρχομαι αμέσως.

Έφυγε ό άντρας αφήνοντας στόν παπα-Θανάση τή διεύθυνσή του.

- Που θά πας, πάτερ μου, μόνος σου τέτοια ώρα, μιά τέτοια νύχτα; Δέ φοβάσαι; Γιατί δέν τόν κρατούσες νά πάτε συντροφιά;»

Η παπαδιά μιλούσε καί κείνος τήν κοίταζε αυστηρά.

- Μόνος είπες, παπαδιά, μόνος; Κι ό Κύριος πού θά κουβαλάω στά χέρια μου; Ά, παπαδιά μου, κάτι σ' έχει πιάσει απόψε καί δέ μιλάς γνωστικά.

Ντύθηκε ό παπα-Θανάσης καί βγήκε στό δρό-μο. Ξέχασε πώς ήταν νύχτα Τσικνοπέμπτης. Δέν τόν άπασχολούσαν καθόλου οί μασκαράδες πού έβλεπε γύρω του. Ένα μόνο τόν άπασχολούσε, νά προλάβει νά δώσει τό «φάρμακο τής αθανασίας» στην ετοιμοθάνατη. Πήρε με δέος στά χέρια του τό Σώμα καί τό Αίμα του Χρίστου καί ξαναβγήκε στό δρόμο. Δέν κοιτούσε ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Μόνο έτρεχε νά προλάβει. Σέ μιά στροφή του δρόμου ακούσε γέλια καί φωνές. Κάποιος φώναξε κοροϊδευτικά: «Τήν ευχή σου Δέσποτα!», μά δέν γύρισε νά κοιτάξει. Καί τότε, δέν κατάλαβε πως, βρέθηκε κυκλωμένος από μιά παρέα μασκαράδων, πού προσπαθούσαν νά τόν σταματήσουν.

- Συνάδελφε, που πάμε;

Ένας νεαρός μασκαρεμένος σέ παπά, μέ χνώτο πού μύριζε ποτό, στεκόταν μπροστά του κρατώντας στό χέρι ένα σταυρό. Τα'χασε ό παπα-Θανάσης καί πριν προλάβει νά πει τίποτα, δέχτηκε τήν επίθεση όλου του τσούρμου. Άλλος τόν τραβούσε από τά ράσα κι άλλος του έβγαζε τό καλυμμαύχι.

Ό παπα-Θανάσης έσφιξε στό στήθος του τ' άχραντα Μυστήρια καί προσπάθησε νά τούς μι-λήσει, μά κανέννας δέν άκουγε. Κάποιος τότε του τράβηξε τή γενειάδα καί - σάν νά τόν κτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα- άρχισε νά φωνάζει;

- Είναι αληθινός, ρέ, είναι αληθινός!

Η παρέα κοκκάλωσε στή θέση της κι ό παπα- Θανάσης, μέ τό πρόσωπο μουσκεμένο από τόν ιδρώτα της αγωνίας καί τά δάκρυα του, τούς κοίτα-ξε χωρίς νά μιλα.

- Συγγνώμη, πάτερ! είπε εκείνος που του τρά-βηξε τή γενειάδα. Νομίζαμε πώς ήσασταν ψεύτικος σάν κι αυτόν καί...

- Σας είδαμε καί τέτοια ώρα έξω καί ήμασταν σίγουροι πώς ήσασταν μασκαρεμένος. Συγχωρέστε μας! είπε ένας άλλος.

- Πάω νά κοινωνήσω μιά ετοιμοθάνατη, παιδιά μου. Ό θάνατος δέν έχει ώρες

κατάλ-ληλες καί ακατάλληλες κι εγώ τρέχω νά τόν προλάβω. Καί σύ, παιδί μου, βγάλε τά ράσα τά τι-μημένα. Μην αμαρτάνεις άλλο ρεζιλεύοντάς τα. Είναι πολύ ιερό τό ράσο, γιά νά μασκαρεύεσαι μ' αυτό. Τραβάτε στά σπίτια σας, παιδιά μου, κι ό Θεός νά σας συγχωρέσει.

Άνοιξε τό βήμα του ό παπα-Θανάσης, γιά νά κερδίσει τό χαμένο χρόνο. Ήταν πικραμένος ώς τά κατάβαθά του. Τόσο πολύ, λοιπόν, χάλασαν σι άνθρωποι, ώστε μασκαρεύονται καί Ιερείς;

- Πάτερ, Πάτερ!

Ή φωνή πού έφτασε στά αυτιά του ήταν γεμά-τη αγωνία. Σταμάτησε καί περίμενε. Ένας νεαρός κατακόκκινος από τήν τρεχάλα καί τήν ντροπή έφτασε κοντά του λαχανιασμένος.

- Πάτερ! Είμαι κείνος πού ντύθηκε παπάς. Τό έκανα εντελώς απερίσκεπτα, πάτερ και... καί θέλω νά 'ρθω μαζί σας στό σπίτι της έτοιμοθάνατης. Δέν... δέν θέλω νά σας πάρουν κι άλλοι γιά ψεύτικο...

Ό παπα-Θανάσης του έκανε νόημα νά τόν ακολουθήσει. Στά χέρια του ό νεαρός κρατούσε τό σταυρό πού είχε μαζί του. Μπήκαν στό σπίτι τής έτοιμοθάνατης σιωπηλοί.

- Χαίρομαι, πάτερ, πού βρήκατε καί παπαδάκι καί δέν ήρθατε μόνος, είπε ό αντρας πού τόν είχε καλέσει.

Ό νεαρός ξανακοκκίνησε καί κοίταξε μέ αγωνία τόν παπα-Θανάση.

Ναι, ό Θεός μου τόν έστειλε, είπε εκείνος καί τά λόγια του καρφώθηκαν στήν καρδιά του νεαρού.

- Πάτερ, δέν θά σας εγκαταλείψω ποτέ, έλεγε ό νεαρός λίγη ώρα αργότερα, όταν ό παπα-Θανάσης κλείδωνε τό ναό, αφήνοντας ξανά μέσα τό Σώμα καί τό Αίμα του Χριστού, θά γίνω ό βοη-θός σας, τό παπαδάκι σας. Ίσως έτσι μέ συγχω-ρήσει ό Θεός γιά τήν ιεροσυλία πού έκανα.

- Άμποτε, παιδί μου, νά τό φορέσεις τό ράσο κι αληθινά, είπε ό παπα-Θανάσης καί τόν ευλόγησε με τά δυό του χέρια, εκείνα πού πριν από λίγο κρατούσαν τόν ίδιο τόν Κύριο. Καί παράξενο- ό παπα-Θανάσης είχε τή σιγουριά πώς αύτό θά γινό-ταν κάποια μέρα! Καί ακόμα πιό παράξενο- τήν ίδια σιγουριά ένιωθε μέσα του κι ό νεαρός.